

BARTHA GUSZTÁV

TRAUMA

XIII.

Nem rohanok.

Sietős a dolgom, vagyis sejtem, hol sepercezhetsz Albi. Szabó a sarkon túl a harmadik, nem, a negyedik házban lakik, és... és Ica se messze. A csaj nem volt osztálytárs, hajnalig lambada, de hipp-hopp, felkelt a nap és árnyékká változott. Kőkerítéses, kovácsolt vaskapus nagy ház a Zene utcában... Az Albi háza feleakkora...

Tanti meg a takarítás, ugyan már!

Tantinak a bútorai rég gyökeret eresztettek.

Tantikának az ő Albikája a szemefénye.

Egyáltalán nem rohanok!

Sietős a dolgom, na.

Rövidtávon.

Tetszik, nem tetszik, az osztályban Szabó volt leggyorsabb, a hosszú lábaival. A kamaszkorban egy centi is sokat számít, pláne tornaórán...

Tanti pláne nem hajal a doktornőre.

Lambada meg direktbe.

Lambadának bejárónője van.

Lambada félévente lecseréli a bútorait, hetente a szeretőjét...

– Nem tudom szavakkal körülírni. Amire emlékszem: fehérköpeny, golyóstollal jásztó mutatóujj, vesébe látó tekintet...

Esemény, amit vártam Albitól, hogy nagyívben befordul a kocsijával az egyirányú, keskeny utcácskába, hogy minimum padlógázzal végigrobogjon rajta, hála Istennek, elmaradt. De mennyire hála, egyéb se hiányzott, csakhogy én is kórházba kerüljek. Jobb esetben. De Albi még ezt megfejelte azzal, hogy leállt a parkolósávba, és... és még az indítókulcsot is kivette, pedig az utóbbi mozdulatsor nem szokása.

– Viccelsz? – kérdezte nagy komolyan. Mióta kihajtottunk a kórházkapun, egyébről se trillázol, csak a doktornőről. Erre kiderül, fingod sincs arról, hogy hogyan néz ki?!

Én hülye, az voltál, Ádi, lezárhattad volna a disputát egy... egy bazdmeggel, helyette, mit csináltál, na mit?

– Ne forduljak vissza a kórházba? – kérdezte Albi, némi gúnyjal a hangjában.
– Hogy magyarázzam... Képzeld magad elé egy szép és okos nőt, és... és megkapod a doktornőt.

– Hány ujjamat látod? – kérdezte, emelte három ujját az arcom elé. – Az én ismeretségi körömben...

– Fog az menni!

– Menni megy, nem az a baj...

– Mi a gond?

– A gond az, hogy akit látok, annak meg te nem örülnél.

– Ki, kicsoda az...

– Hármat találgathatsz, okostojás.

Eszter másképpen szép, más valahogyan okos. Izé... A férjes asszony az egyedül a férjének óhajt tetszeni, doktornőnek könnyű, nincs férjénél, még nincs...

Lambda...

Semmi nem jut eszembe Lambadáról.

A fehérköpeny tuti, hogy nem illik hozzá.

A fehérköpeny az ajtóig kísérté Esztert, majd miután bezárta, jó párszor megfordult a kulcskarika a mutatóujjon, míg eltávolodott az ajtótól. Mondhattam volna: Eszter nem olyan, Eszternek nem szokása a hallgatóság, de nem mondtam. Fejcsóválásomnak nem adott hitelt a vesémbé látó tekintet.

– Melyik nyelvet beszéli jobban, az ukránt, vagy az oroszot? – kérdezte a fehérköpeny, mielőtt leült a dolgozóasztalhoz.

– Az oroszul... Eszterrel azért súgtunk össze, egyszer-egyszer, mert Eszter jobban érti az orvosi szakkifejezéseket... – motyogtam, vagy valami hasonlót.

– Eszter nincs! – váltott nyelvet és hangsúlyt a vesémbé látó tekintet. – Eszter csak lesz, majd... Tanulni magyar nyelv, hogy tudjak magyar betegek beszélni. – Mért volt olyan érzésem, hogy az ujjai közt pörgetett golyóstollal engem akar megnyugtatni?

– Értem – fordítottam oroszra a beszélgetés nyelvét, és a vesémbé látó tekintetben hálaérzetet láttam átsuhanni.

– Magának sem könnyű.

Hát nem.

– Megértem.

Aligha.

– Ne fészkelődjön, nyugi, nem óhajtom a beszerzésre ajánlott gyógyszerek listáját letenni az asztalra, mint egyesek. Kétségtelen, főorvos úr a harctéri trauma gyógyításában fel tud mutatni eredményeket, de azóta... – a többit hallatlanná

tettem, mert... mert az értelmező kéziszótárom szerint ezt nem a vesémbé látó tekintetet, hanem a fehérköpeny mondta. Mért volt olyan érzésem, hogy az orvosnő az ujjai között pörgetett golyóstollal, ezúttal önmagát nyugtatja?

– Legyen segítségemre a felesége gyógyításában.

Jól hallottam, de azért visszakérdeztem:

– Én segítek önnek...

– Nem szakértelemre van szükség, hanem empátiára, hogy bele tudja képzelni magát a felesége helyzetébe. A lelki beteg jó helyen van kórházban, tartja a közfelfogás, pedig nem igaz, a betegnek egy szerető és szerethető családban van a legnagyobb esélye a gyógyulásra. Különben ki a kórházból, be a kórházba... Áttanulmányoztam a visszaeső betegek fejlapjait, majd mindannyian, hadd ne mondjam csúnya szóval, zilált családi háttérrel bírnak. Elvált szülők, alkoholizáló házastárs, marakodás, civakodás, tettlegesség...

Ezt nem volt nehéz megértenem.

– Konkrétan, mi lenne a dolgom?

– Várjon, puskáznom kell. A családi állapottal kapcsolatban azt írtam, hogy... hogy egy háztartásban élnek az ön anyukájával. Ez mit jelent?

– Közös konyhát, a rezsit összedobjuk, ilyesmiket.

– Az anyuka sűrven beletenyere a magánéletükbe?

Szépen fogalmazva, huhu...

– Hát... nem annyira.

– Mi az, hogy nem annyira?! Nem kizárt, hogy ami önnek egy karcolás csupán, az a párjának érvágást jelent.

S leesett a tantusz.

– Az lenne a dolgom, hogy Eszter szemszögéből nézve, pro és kontra, sorra vegyem a hozzátartozóink erényeit és hibáit, és megpróbáljam pozitív irányú változásra, vagyis átváltozásra rábírní őket. Jól gondolom?

Pro és kontra.

Egy anyut, egy anyóst, nem beszélve apósomról...

Előbb változik a kő kenyérré, ah-h...

Kudarc minden szinten.

A Vörös Hadsereget nem szabadíthatom rájuk.

Igaza van Gizi nélinek: „A doktornő ideája nem rossz, az oroszok a kivitelezéssel állnak hadilábon, de ha már minden kötél szakad, mert az a dolga, hogy szakadjon, küldik a hadsereget.”

Dehogy rohanok. Ebben a kehes-ködös időben kilépni se volna szabad, nemhogy rohanni.

Fogd vissza a lovakat, Ádi, tartozol magadnak ennyivel.

Felelősséggel tartozol...

Meg még mivel?

– Beszélgettünk róla Eszterrel, lehet, hogy albrétbe megyünk, vagy jobb híján apósomékhöz költözünk. Ott áll a bazi nagy ház üresen. Ez sem egy üdvözítő megoldás. Mert, mert... Eszter nem a feleségem lenne, hanem az anyósom kislánya. A változásokról szólva, ha akarnának, sem tudnának egyik napról a másikra megváltozni. Idős emberek, hetekben, hónapokban számolnak, nem években.

– Ennyi?!

Vasalatlan fehérköpeny, a máskor vesembe látó tekintet sem látott a vesembe, és a dolgozóasztalról eltűnt a golyóstoll. Az ujjak közötti pörgése nem tudott nyugtatóként hatni.

Heveskedtem, na.

– Nem hagyhatjuk csak úgy magára, anyuval szemben is felelősséggel tartozunk...

– Ki ne ejtse ezt a szót előttem még egyszer, mert csúnyát találok mondani! – hangzott el a figyelmeztetés, és vesembe látó tekintet hirtelen bepárásodott. Csak nem sírva fakadt?

Illett volna bocsánatot kérnem, de nem kértem.

Hülye, hülye, hülye... Az vagy, Ádi!

– Amíg a felesége kezelőorvosa voltam, a kórházkapuval szemben lévő korcsma tulajdonosa majd minden nap tiszteletét tette nálam. Magamban elneveztem felelősséggeltartozomnak, folyton ezt szajkózta. ha kérdeztem tőle valamit, ez volt a válasza, ha nem kérdeztem semmit, ezzel hozakodott elő. Az asszonykáját meg nem egyszer a sír szájából hoztuk vissza...

Valóban sír. Hol egy zsebkendő, melyik zsebembe tettem...

– Szegény asszony nem tudja feloldani magában a mégis csak a lányom, mégis csak az enyém dilemmáját, és az ura mellett nem is igen fogja tudni. Elég volt előtte felvázolnom a felesége gyógyulása felé vezető út első lépéseit, hogy meg se álljon a főorvosig. Panaszt tett rám, hogy el akarom venni az enyémét, ellene hangolom a feleségét, de amit a kisebbik lányára ráhordott...

– Tessék! Tegye el nyugodtan.

– Egy gyereknek az anyja mellett van a létező legjobb helye. Nem értem. Kezdem azt hinni, hogy már mindent láttam, és tessék... Maga érti? Akkor ki érti?

(Folytatjuk)